

Tập thơ Du Tử Lê

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Ai Nhớ Ngàn Năm Một Ngón Tay

Tháng tư tôi đến rừng chưa thức
Mưa vẫn chờ tôi ở cuối khuya
Có môi chưa nói lời chia biệt
Và mắt chưa buồn như mộ bia

Tháng tư nao nức chiều quên tắt
Chim bảo cây cành hãy lắng nghe
Bước chân ai dưới tàng phong ồm
Mà tiếng giày rơi như suối reo

Tháng tư khao khát, đêm, vô tận
Tôi với người riêng một góc trời
Làm sao anh biết trăng không lạnh
Và cánh chim nào sẽ bỏ tôi

Tháng tư hư ảo người đâu biết
Cảnh tượng hồn tôi: một khán đài
Với bao chiêm, trống, bao cờ xí
Tôi đón anh về tụ biển khơi

Tháng tư xe ngựa về ngang phố
Đôi mắt nào treo mỗi góc đường
Đêm ai tóc phủ mềm da lụa
Tôi với người chung một bến sông

Tháng tư nắng ngọt hoa công chúa
Riêng đoá hoàng lan trong mắt tôi
Làm sao anh biết khi xa bạn
Tôi cũng như chiều: tôi mồ côi

Tháng tư chần gối nồng son, phấn
Đêm với ngày trong một tấm gương
Thịt, xương đã trộn, như sông, núi
Tôi với người, ai mang vết thương?

Tháng tư rồi sẽ không ai nhớ
Rừng sẽ vì tôi nức nở hoài
Mắt ai rồi sẽ như bia mộ
Ngựa có về qua cũng thiếu đôi

Tháng tư người nhắc làm chi nữa
Cảnh tượng hồn tôi đã miếu thờ

Trống, chiêng, cò, xí như con mòng
Mưa đã chờ tôi. Mưa...đã ...mưa

Mai kia sống với vàng trăng ấy
Người có còn thương một bóng cây
Góc phố còn treo đôi mắt bão
Ai nhớ ngàn năm một ngón tay?

Bài Nắng Mưa Kế Tiếp

Sông núi đã chối từ tên phản bội
Giống nòi ta thực sự ở bên kia
Chút quê cũ còn nơi đôi-mắt-gió
Đã từ em khép lại buổi đêm về
Trong yên lặng ngỡ lửa người vẫn cháy
Buổi trưa dềnh lên một phúc âm
Chiều cổ tự biết hướng nào Nam Hải?
Nước non người thêm ủ dột vai sương
Bỗng chai sượng thấy hình ai ở đó
Lược gương xưa thức dậy mối nghi ngờ
Ta mất tích giữa đường ngôi thứ nhất
Rẽ bên nào cũng chỉ lấp chôn nhau
Đi suốt kiếp vẫn là mưa với nắng
Thôi đợi gì nơi kẻ đã vong thân
Đòi vốn ngân lối về hoa với cỏ
Gọi âm u lên từng phiến thương tâm
Vẫn quanh quần áo cơm và bóng tối
Lòng khi không nhớ lại một câu thơ
"Nói rất nhỏ nghĩ thầm em sẽ hiểu
Đi với về cũng một nghĩa như nhau"

Bài Nhân Gian Tháng Tám

Buổi chiều xám chỗ ngồi tôi tháng tám
Em dung nhan như một vết dao
Trong trí nhớ của một người khánh tận
Núi sông người thoáng chốc cũng hư hao.

Em mười bảy bước chân vào tháng chạp
Hàng cây khô vai gọi lá hai hàng
Đâu sự thật cảnh đời tôi đã xé
Em đi qua, chỉ thức dậy điều tàn.

Đêm cao ốc bàn tay buồn, mắt lặng
Gió mưa đi tít tận trời nào
Môi tháng sáu bao dung hồn phiêu bạt
Em tin không? Tôi chết ngọt ngào.

Em bước xuống cuộc đời tôi ảm đạm
Với bình minh, mười bảy vết son tươi
Kẻ khánh tận, cuối cùng soi trí nhớ
Trong bài thơ tháng bảy đã chia hai.

Nếu em biết có lần tôi đã hỏi
Tôi đợi ai cuối cuộc chơi này?
Như tháng tám đi qua người sẽ khuất
Riêng vết son còn đỏ nẫu môi cười.

Bài thơ nhỏ gói nỗi sầu vô hạn
Đường chim đi, nghìn dặm có ai tìm
Em không thể thì thôi đừng nắng, gió
Củi than riêng, tôi đốt một mình.

Đêm tháng tám, chỗ ngồi tôi lửa cháy.

Bài Nhân Gian Thứ Nhất

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Đôi mắt người hồ như biển đông
Có mưa-tôi-cũ về ngang đó
Tự buổi thiên đàng chưa lập xong

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Mái tóc người hồ như rừng cây
Có mấy che lối về cho lá
Và những con đường thật riêng tây

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi có người hồ như vết thương
Có đêm ngó xuống bàn tay lạnh
Và chỗ em ngồi đã bỏ không

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi có người hồ như tấm gương
Thấy tôi thất cổ trên cành tuyết,
Và bóng đo dài nỗi tủi thân

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi có người hồ như hạt sương
Có bông hoa đỏ chiều tâm khúc
Tôi thấy từ em một quê hương

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi có người hồ như tiếng chim
Theo cơn bão rớt về ngang phố
Tôi học từ em: niềm lãng quên

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi có người hồ như ấu thơ
Đêm đêm khóc vụng cùng chăn gối
Và buồn thấy như mẹ ở xa

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi biết người mang một nỗi buồn
Biết ta cuối kiếp tim còn lạnh
Cùng nỗi sầu bay đầu hư không

Ở chỗ nhân gian không thể hiểu
Tôi xin người sớm phục sinh tôi.

Bạn Cũ Trong Nhau Có Niết Bàn

Tôi đây. Bạn cũ. Tâm nghìn Phật
Mỗi Phật nghìn tay. Em-Pháp-Hoa
Đốc gió. Đem lầy kinh-cứu-khổ
Xin tế độ tôi những thiệt thà

Tôi đây. Bạn cũ. Từ nay hết
Chẳng nắng mưa nào chia biệt ta
Cám ơn huệ nhân em khai mở
Tiền kiếp xưa mình đã có nhau

Bạn cũ. Còn đây đêm rất thấp
Tóc nồng da thịt. Phấn son thom
Hôm nay quý dưới chân Bồ Tát
Tụng một pho tình-yêu-hoa-nghiêm

Bạn cũ. Tôi đây. Vô lượng kiếp
Tứ đại giai không. Chỉ giữ tình
Hãy trì mật-chú kinh chung thủy
Để thấy trong nhau có niết bàn

Bước Chậm Qua Đời

Người đã thế ta còn chi tiếc nữa,
Tình còn chi mà ta phải điên cuồng.
Ta giận ta không thể lấy lại hồn,
Không thể chuộc lại tình đã hiến.
Không thể bĩ khinh người ta ca tụng,
Không thể bôi nhọ chính mặt ta hôn.
Tình ta đẹp nên suốt đời quý báu,
Hồn như trời nên biển rộng bao la,
Người có thể một phút giây bán rẻ,
Nhưng riêng ta lòng mãi mãi tôn thờ.
Trước bội bạc ta trở thành man dã,
Móng điên cuồng, nanh vuốt muốn giương ra
Thương cho ta không thể giết được người
Mà quay lại cào mặt ta rướm máu.
Ôi đau đớn đã nhận chìm ta xuống.
Như con chim ủ kín vết thương mình,
Lần cuối cùng ta nói với nhân gian,
Ta đắm đuối nên suốt đời ta khổ.
Ta vụng tính nên cuối cùng thua lỗ,
Đành trở về ngủ dưới mái hiên mưa.
Đành trở về cùng với hạt sương sa,
Dưới hiên lạnh thấy hồn ai co quắp.
Người cũng chỉ như trăm ngàn kẻ khác.
Sầu hai vai ta bước chậm qua đời!

Chẳng Chiến Chinh Mà Cũng Lẻ Đôi

Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Chim về góc biển. Bóng ra khơi
Lòng tôi lũng thấp. Tâm hiu quạnh
Chẳng chiến chinh mà cũng lẻ đôi

Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Buổi chiều chăn gối thiếu hơi ai
Em đi để lại hồn thơ dại
Tôi vó câu buồn sâu sớm mai

Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Em còn gương lược dấu đường ngôi
Nằm mơ thấy tóc thơm vai hẹn
Và khoảng trời xanh đến rợn người

Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Bàn tay dư mấy ngón chia phôi
(Tặng nhau chín ngón không đeo nhẫn)
Và những tàn phai đầy tuổi tôi

Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Nhu trời nhớ đất (rất xa xôi)
Nắng mưa nhớ mãi hàng hiên đợi
Thư nhớ hồi âm – Lệ nhớ môi

Chỉ nhớ người thôi sông đủ cạn
Nói gì kiếp khác với đời sau
Đôi khi nghe ấm trên da thịt
Nhu thể ai đi mới trở về

Chẳng Chiến Chinh Mà Cũng Lẻ Lòi

Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Chim về góc biển. Bóng ra khơi
Lòng tôi lũng thấp. Tâm hiu quạnh
Chẳng chiến chinh mà cũng lẻ đôi
Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Buổi chiều chăn gối thiếu hơi ai
Em đi để lại hồn thơ dại
Tôi vó câu buồn sâu sớm mai
Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Em còn gương lược dấu đường ngôi
Nằm mơ thấy tóc thơm vai hẹn
Và khoảng trời xanh đến rợn người
Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Bàn tay dư mấy ngón chia phôi
(Tặng nhau chín ngón không đeo nhẫn)
Và những tàn phai đầy tuổi tôi
Chỉ nhớ người thôi đủ hết đời
Như trời nhớ đất (rất xa xôi)
Nắng mưa nhớ mãi hàng hiên đợi
Thư nhớ hồi âm - Lệ nhớ môi
Chỉ nhớ người thôi sông đủ cạn
Nói gì kiếp khác với đời sau
Đôi khi nghe ấm trên da thịt
Như thể ai đi mới trở về

Chân Dung

Tôi ngồi trong nỗi tôi riêng
Bên trong ghé lạnh, ngoài hiên bóng rời
Phòng tôi trần thiết gương người
Tường sơn kỷ niệm, vách bồi dáng xưa
Tóc người chảy suốt cơn mưa
Ngực thơm hoa bưởi, môi đưa bão về
Tôi ngồi giữa cõi-tôi-khuya
Có ai gõ cửa? mà nghe lá chào
Tưởng người ngọn sóng lao xao
Biển muôn năm gọi tôi nào có vui
Người về có nén hương, thôi
Cắm lên phần mộ hồn tôi úa vàng
Tôi-ngồi-trong-cõi-nhân-gian

Chú Thích

Sông chú thích: núi nghìn năm góa bụa
Trái đất tròn thâu nhỏ những vòng vây
Củi, than người nỏ, bén lửa chia tay
Chiều chú thích: đời ai không hữu hạn?
Mẹ chú thích: mai này em xuất hiện
Những bàn tay nội chiến; gọi mưa về
Nắng phân trần vai lá đơi sông, đi
Môi chú thích: những điều khôn nói hết
Gỗ chú thích: bao cánh rừng mất tích
Thú tuyết giòng: hoang, rợn lớn dâng lên
Suối tân kỳ? - Treo ngược cổ thiên nhiên
Đêm chú thích: em / miếng trời / sót lại
Cây chú thích: nhân gian rừng nấm, đại
Khom lung tìm vô hạn giữa trăm năm
Những con đường nhăn, nếp xếp vuông khăn
Đã footnote mối sâu ta đốn mặt
5-94

Cõi Tôi

Cõi tôi, cõi nát, cõi tàn
Cõi hoang mang, vội, cõi bàng hoàng, qua
Cõi vui thân thể cõi già
Cõi lang thang mượn mái nhà hư không
Cõi xanh, cõi lạnh, cõi cùng
Cõi con muốn bỏ, cõi chồng vợ, xa
Cõi em muốn dạt chân về
Cõi đau nhân thế, cõi thể thốt, quên
Cõi nào, cõi thật? Tôi riêng?
Cõi đem máu chảy, cõi thương nhớ trùng
Cõi tôi, cõi mịt, cõi mừng
Thôi em có ghé xin đừng nghỉ lâu
Cõi đời đó, có chi đâu!

Cũng Mọc Lá Xương Phoi

Tôi sống suốt bốn mươi năm khật khưởng
Và trên đầu chỉ một cánh dơi
Hồn tôi chảy trong giòng sông đã lấp
Cây nửa đường cũng mọc lá xương phoi.

Đáy Khuya

Gửi Trần Cao Lĩnh và Nguyễn Đức Cung
Tôi trở lại đáy khuya ngồi với bóng
Những chiếc bàn trật khắc nỗi cô đơn
Em nên biết cuộc đời tôi đã hết
Có thương nhau lo hộ nhúm xương tàn.

Đêm Nhớ Trăng Sài Gòn

Đêm về trên bánh xe qua
Nhớ em Xa Lộ, nhớ nhà Hàng Xanh
Nhớ em kim chỉ khâu tình
Trưa ngoan lớp học chiều lành khóm tre
Nhớ mưa buồn khắp Thị Nghè
Nắng Trương Minh Giảng[1] lá hè Tự Do[2]
Nhớ nghĩa trang: quê bạn bè
Nhớ pho tượng lính buồn se bụi đường
Đêm về trên vết xe lăn
Tôi trăng viễn xứ, sầu em bến nào?

Chú thích

1. Đường Trương Minh Giảng, nay là đường Lê Văn Sỹ
2. Đường Tự Do, nay là đường Đồng Khởi

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Phạm Đình Chương phổ nhạc thành nhạc phẩm cùng tên.

Dưới đây là phiên bản do Vũ Khanh trình bày.

<embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?Ny84YS83OGEzZjRkYjg1Y2E2MjhjMTBmN2JiNTE4OWFmMDNhZS5cUlbaBmUslCDN8xJDDqm0gTmjhdUng5sgVHLEg25nIFPDoGkgR8OyWeBnxWxakgS2hhWeBmh8ZmFsmUslC2V8MQ" quality="high" wmode="transparent" type="application/x-shockwave-flash"></embed> -->

Dốc Đá

*gửi T. cũ

Em bây giờ đã hết
Những ngày trông thư xa
Tôi từ lâu cũng mất
Những chiều về ven sông
Ngó hoài con nước muộn
Hồn vật vờ bến xa
Kề xưa bờ đá xám
Mái đỏ tường vôi nâu
Nắng soi chân cầu gãy
Đêm nào mưa bay ngang
Cảnh đời em khép vội
Còn ai nghe giọng tôi
Nghêu ngao bài hát cũ
Tuổi xuân treo ngọn cờ
Tùng manh buồn rách rưới
Khi chúng ta làm người
Cửa thiên đường đã đóng
Đời sống sẽ còn gì
Lúc cuộc tình cũng lụn
Ví thử em sống đủ đời mình
Chắc đã được bao ngày hạnh phúc
Tôi gian dối vì lòng tôi quá dối
Thương xót mình nai lưng tìm hạnh phúc
Khi giây đời đã trói chặt hai tay
Bây giờ con nước cũ
Dẫn mùa mưa đi qua
Bây giờ bờ đá xám
Có hồn ai dật dờ
Ta sống rất tình cờ
Cớ sao buồn lúc chết
Ai cũng thế mà thôi
Kéo đời lên dốc đá
Nhìn chưa rõ mặt mình
Đã mơ về cõi khác.

Đời Mãi Ở Phương Đông

Anh đã hứa em an lòng hơi nhỏ
Ta sẽ về tới chốn của thương yêu
Nơi sương sa như sữa suốt buổi chiều
Nơi mưa bụi xuống lòng nhau lấm tấm
Nơi đêm bước những bàn chân rất chậm
Và dãy đèn xấu hổ sẽ quay đi
Riêng hàng cây vẫn đứng đó lăm lì
Khi anh bỗng hôn em (trời lu, sao tỏ)
Anh đã hứa em an lòng hơi nhỏ
Ta sẽ về tới chốn của riêng nhau
Nơi nhục nhằn bị bỏ lại phía sau
Nơi đau khổ không cách gì lấn tới
Nơi hạnh phúc ắp đầy trong mỗi túi
Để lúc buồn em khẽ nhón, ăn chơi
Để vô tình em có lỡ đánh rơi
Thì cũng chẳng bao giờ vui hết được
Nơi giờ khắc như kết thành bởi mật
Sẽ tan dần trên đầu lưỡi tham lam
Nơi hẹn hò (ôi chốn của trăm năm)
Cõi để sống (sau một thời đã chết)
Em bình tĩnh dù gì khoan thấm thiết
Trước hay sau ta cũng sẽ quay về
Cây có khô cành lá có chia lìa
Lòng-có-lạnh và hồn-xưa-có-tối
Đường có đổi căn nhà hoang sương khói
Ta vẫn về như giữa một cơn mơ
Ta vẫn về dù lúc tóc bạc phơ
Chân run rẩy và mắt lòa chẳng thấy
Em đừng tủi bởi nếu cần khi ấy
Ta dùng tay để tìm lấy thêm nhà
Ta dùng môi để giữ lấy ngọt ngào
Và những thứ mất đi từ thuở nhỏ
Ta sẽ thổi bằng trầm hương của gió
Lắng nghe xa chân thú bước mơ hồ
Núi muôn năm còn ở đó thẫn thờ
Rừng vẫn rộng tay mời ta trở lại
Đêm vẫn để dành ta muôn cửa cải

Suối vẫn chờ nên suối chẳng đi xa
Thông héo gầy bởi thông nhớ nhung ta
Chim sẽ rủ nhau về đôi mắt biếc
Hoa vẫn nở ối vàng hồn-tưởng-tiếc
Ngày vẫn xanh kỷ niệm sẽ lên mầm
Chim sáo vui đem tình cũ về gần
Ta ở đó tới khi thành cát bụi
Ta ở đó đời ta không có tuổi
Em sẽ thành cánh bướm lúc mơ vui
Em sẽ thành con dế lúc khuya ngùi
Cất tiếng hát... phân ưu tình ai đang dở

Đồng Dao Mới

Em yêu dấu hết đời anh có lẽ
Không còn gì để gửi lại cho ai
Không còn gì để giữ cho ngày mai
Em lấy hết từ lâu đời sống đó

Em cũng biết phải không , tình vốn chất
Nhu môi ta lạnh xót một đêm nào
Nhu chim đi theo đường gió nghẹn ngào
Sương với lá trong lòng nhau quấn quít
Sông với núi không bao giờ cách biệt
Đêm với ngày sự thực chẳng chia tay
Những cánh rừng yên ngủ với heo may
Nhưng có phải trái tim nồng vẫn đập
Năm với tháng chia nhau mầm khốn nhục
Vui với buồn cũng một mặt gương soi
Ta với đời cũng chỉ một ta thôi
Và em nữa vẫn là em tội nghiệp

Máu vẫn chảy nên tình còn oan nghiệt
Mưa vẫn đi nên sông sẽ quay về
Biển vẫn xanh nên sóng sẽ vỗ về
Em cứ ngủ dù ngày mai bão tố
Em cứ gửi hồn em trong cõi trú
Mộng sẽ về kịp lúc gió lay cây
Trăng sẽ về đúng lúc tóc em bay
Anh sẽ bảo cả đời anh bên nhỏ
Đêm vẫn nở những đóa quỳnh rực rỡ
Em cứ buồn trắng ngát cả đêm thâu
Khóc với cười cũng chẳng khác chi nhau
Và chúng chỉ cho thấy tình ta, thực

Ngực ngậy ngát dậy hương lần thứ nhất
Trên vai thơm răng ngậm xuống một lần
Trên môi non hôn hé nụ ân cần
Máu như chỉ kim khâu tình mãi kiếp
Ta đứng thẳng trong tình ta lấm liệt
Núi chưa từng khuất phục gió mưa sa
Chim lia đời còn đập cánh thiết tha
Ngựa vẫn chạy tận cùng hơi thở cuối

Em cứ hát những lời xanh bóng tối
Những lời thâm lả tả nổi đau riêng
Lửa sẽ về trong hồn lạnh đêm nghiêm
Em sẽ thấy thời gian như dát bạc

Đời hung hiểm muốn tình ta tan tác
Nhưng sông thề với núi chẳng chia tay
Nhưng mưa thề với biển sẽ ra khơi
Cây với cỏ có bao giờ tạm biệt
Than với củi sống chung cùng một phút
Những tàn tro chẳng thể có hai đời
Như que diêm chỉ có một tiếng cười
Như ta chỉ có một đời tiêu phí

Em đắm đuối đến vô cùng ủy mị
Em đam mê như hơi thở voi đầy
Như chiều vàng thích đứng trên ngọn cây
Như anh thích những đời mưa luống tuổi
Ta nín lặng sống cùng đau đớn, mới
Trong yêu thương ta chấp nhận cực hình
Khi vung gươm ta đón đợi đầu mình
Và khinh bỉ chung quanh bấy ác thú
Đời vốn thế con thò lò sắp ngửa
Bận tâm chi tình nghĩa thế gian này
Em chớ buồn kéo tàn tạ thơ ngây
Kéo đêm rụng thêm chùm đau đớn, cũ

Ôi tóc lạnh xuống môi thờ thần nhớ
Em vì ta héo úa một mùa hương
Em vì ta sớm bỏ một mùa son
Như sông sớm bỏ nguồn ra với biển
Tình giông bão sá gì hơn với thiệt
Đúng hay sai , ta uống chẳng phân trần
Nhục nhã ư? Ta uống chẳng ngại ngần
Hạnh phúc hiếm? Ta cùng nhau san sẻ
Em yêu dấu hết đời anh có lẽ
Không còn gì để gửi lại cho ai
Không còn gì để giữ cho ngày mai
Em lấy hết từ lâu đời sống đó

Đưa Nhau Đi Dựng Một Giáng Sinh Nàng

Ai nhan sắc? - In khắp cùng trái đất
 Chỗ tôi ngồi: tên một tùy tinh
 Quay thăm thiết quanh mặt trời: tháng chạp
 Hạt mưa còn trong mắt một mai, chình

Ai nhan sắc? - Cả cánh rừng dấy bão
 Tuổi hư không! Người hát? - Giọng như chim
 Tình không thật, giống biển môi mặc hải
 Chiều tịnh tâm: tê, gắt mặt ưu phiền

Ai nhan sắc? - Từng mũi kim xí gạt
 Tiếp thu tôi. Tim lớn trọng như cây
 Đêm không gió! Lấy gì cho lá vẫy
 Em không qua! Muông thú phải xa bầy

Ai nhan sắc? - Để tôi về bối rối
 Với chính mình: Tôi hỏi khê: -Vui không?
 Tôi thấp thỏm. Tôi điu hiu quá đỗi
 Tôi lãng xãng, tìm kẻ trốn trong lòng

Ai nhan sắc? - Âm âm ngày khuất, lấp
 Những con đường quên cất hộ mùi hương
 Em tan tác trên lưng mùa xám hối
 Tôi áo, cơm! Thu, quên lửa, đêm, tàn

Ai nhan sắc? - Cầm trên tay Thánh Giá
 Trả Giáo Đường cầm lặng, tắt theo kinh
 Đôi hàng ghế uy nghiêm chờ hơi cải
 Cửa tôi buồn. Bung bít. Phúc Âm

Ai nhan sắc? - Như một lời chúc phúc
 Giữa-chiều-em: quân dữ bỗng quy hàng
 Tên ngoại giáo gửi xác, hồn lại Chúa
 Đưa nhau đi: dựng một Giáng Sinh, nàng.

Em Về Thăm Thăm Núi Non

Em về trong bão giông tôi
Que diêm Đông Hải, dáng ngồi vọng phu
Lệ còn trên gối, tôi thu
Bàn tay ngón út giam tù tháng năm
Em về thăm thăm núi non
Hồn sông lòng suối, thịt xương chốn nào?
Mai quên nhau, mất lời chào
Hôm nay chẵn gối vẫn ngào ngạt hương
Em về trong một đêm sương
Có tôi thất trí ngồi thương bóng còi
Da người, dấu cắn răng tôi
Đó em, giây phút mở đời đã ghi
Góc trời mai mốt em đi
Nhớ đem tháng-chạp-tôi về nghĩa trang
Em về trên chiếu chẵn tôi
Mùi hương tháng chín, nụ cười cuối năm
Xót nhau bật máu chỗ nằm
Vết răng tháng chạp, dấu bầm tháng hai
Em về trong quạnh hiu tôi
Trái tim cứu rồi, mắt ngồi bóng cây
Rừng mù lối tóc chim bay
Bớt son, môi cỏ, buồn lay lá người

Giao Khúc Tháng Sáu

Tôi từ đó nhỏ nhoi như chấu chấu
Như cào cào vỗ cánh chả bay xa
Người yêu tôi là thảm cỏ mượt mà
Khi tôi đậu nàng uốn mình cảm động
Tôi từ đó rêu xanh ôm đá tảng
Khinh loài người nên chọn kiếp vô tri
Người yêu tôi con suối nhỏ thăm thì
Âu yếm mãi nổi sầu tôi một đời chín ửng
Tôi từ đó dật dờ như bóng mộng
Như chuồn chuồn cánh rã một đêm mưa
Người tôi yêu con đẽ biết đợi chờ
Biết nghe hát và thường ưa than thở
Tôi từ đó bơ vơ như chiếc lá
Con gió lùa tôi se sẽ rung rinh
Người yêu tôi là tượng đá chung tình
Thấy tôi rụng nhìn theo mà chả khóc
Tôi từ đó khật khừ như bộ ngựa
Tình đam mê không dấu nổi mọi người
Hồn đắm đuối làm sao che sự thật
Tôi từ đó ải dòn như củi mục
Như mảnh bom miếng đạn vỡ trên không
Người tôi yêu đêm nước mắt đánh tròng
Tôi chợt nhớ từ lâu đã già trước tuổi
(trích "tình khúc tháng mười một" 1963 - 1966)

Hiến Chương Tình Yêu Ngày 14-2

Em đã biết Hiến Chương nào cũng vậy
Có những điều bắt buộc chúng ta theo
(như ngày mai thi lấy bằng lái xe)
Ta cẩn thận ghi những điều phải nhớ

I

Khi em lạnh tôi biến thành ngọn lửa
Củi thương yêu. Than đỏ hực ân tình
Em cần thơ cho sáng dậy thơm hơn
Tôi lập tức hóa thân thành vãn điệu

II

Khi em bước tôi biến thành chiếc kiệu
Ngựa hai hàng. Tứ mã chắc.... nan truy?
Có sao đâu? Tôi nào hỏi mấy khi?
(dù lắm lúc cũng thầm ghen tức chứ)

III

Khi em viết tôi biến thành giấy mực
Bút tương tư mực nhớ đến ai kia?
Giấy từ cây. Bút từ gỗ xa xưa
Mực từ nhựa. Tôi từ em sống lại

IV

Khi em ngủ tôi biến thành chiếc gối
Để phòng hờ.... ngộ nhớ em muốn ôm
Để đêm hờn em có cái vút luôn
Sáng nhật lại. Thấy mình sao.... dữ thiệt

V

Khi em đọc, tôi biến thành chữ viết,
Cả nghìn chương, chỉ chép chuyện đôi ta
Mỗi đầu giòng : tên em sắp chữ hoa
Cả chấm, hỏi cũng đậm mùi hạnh phúc.

VI

Khi em ốm, tôi biến thành tủ thuốc
Thành tấm màn, che gió máy cho em
Em chả cần phải lễ, giác, hay xông
Vì tôi đã hóa thành cây ngải cứu

VII

Khi em khóc tôi biến thành.... nước mắt
Chảy giùm em - cho cạn sạch nỗi niềm

Để mắt em xanh - để môi em mềm

Tôi là lá giữa buổi chiều.... sắp tối

IX

Khi em hát, tôi thành loa khuếch đại

Cho cả làng, cả nước đổ ra nghe

Giọng em cao - tôi bảo "gồm, thanh ghê"

Giọng em thấp - tôi tha hồ thêu dệt

X

Khi em chết - cuộc đời này phải hết

Không chỉ tôi, hoa cỏ cũng lên trời

Thú lìa rừng. Chim chóc lạnh từng đôi

Bao thế hệ vì em mà.... biến mất

Hiến Chương viết ngày tình yêu vô lượng

Của hai người? - Vâng, của chúng ta thôi

Mặc ai cười? mặc ai đó bĩu môi

Họ ghen đấy. Bởi em là Thánh Nữ

Ta sẽ chết. Nhưng tình ta bất tử

Vì mở đầu nhân loại : cuộc chơi riêng

Khi Người Về

Người về đâu không người không về đâu
Chiều chưa mưa nên chiều chưa thay màu
Tôi cây me đứng run từng lá
Lá đã vàng rồi tôi đã vàng theo

Tình người say không tình người không say
Đêm sắp sang nên đêm sắp ủa đầy
Hồn tôi ngủ sớm trong tay áo
Tay áo người bay hương ngất ngây

Người yêu ai không người không yêu ai
Lời tôi van xin lời tôi trả dài
Trên trang nhật ký tôi than trách
Tôi trách than người không tôi trách than ai

Khi người về tôi không nhìn không trông
Lòng tôi sông nước đủ trăm dòng
Quanh co một nỗi buồn vô hạn
Qua suốt một đời vẫn nhớ nhung

Người không về nên lòng người dửng dưng
Tình tôi mong nên tình tôi khôn cùng
Xế trưa sân nắng sầu con gió
Tôi gió may nhiều tôi tủi thân

Người thương người không người không thương
Tôi xa xôi nên tôi chẳng được gần
Người kiêu sa thế tôi đành ước
Vội vã cho người lát tuổi xuân

Người không về nên tôi cũng chẳng buồn đi
Bao nhiêu dự tính có ra gì
Bèo trôi từng lớp trên lưng sóng
Tôi quá chân rồi tôi giết tôi

Người phương nào người có nghe nôn nao
Tôi ở đây nghe lòng tôi rì rào
Lá me vàng rụng con đường nhớ
Tôi nghĩ về người đêm ngày tôi xanh xao.

Khi Tôi Chết Hãy Đem Tôi Ra Biển

Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển
Đời lưu vong không cả một ngôi mồ
Vùi đất lạ thịt xương e khó rã
Hồn không đi sao trở lại quê nhà
Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển
Nước ngược dòng sẽ đẩy xác trôi đi
Bên kia biển là quê hương tôi đó
Rặng tre xưa muôn tuổi vẫn xanh rì
Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển
Và nhớ đừng vội vuốt mắt cho tôi
Cho tôi hướng vọng quê tôi lần cuối
Biết đâu chừng xác tôi chẳng đến nơi
Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển
Đừng ngập ngừng vì ái ngại cho tôi
Những năm trước bao người ngon miệng cá
Thì sá gì thêm một xác cong queo
Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển
Cho tôi về gặp lại các con tôi
Cho tôi về nhìn thấy lệ chúng rơi
Từ những mắt đã buồn hơn bóng tối
Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển
Và trên đường hãy nhớ hát quốc ca
Ôi lâu quá không còn ai hát nữa
(bài hát giờ cũng như một hồn ma)
Khi tôi chết nỗi buồn kia cũng hết
Đời lưu vong tận tuyệt với linh hồn.
12-77

Khi Trông Thơ Thụy Châu

Cũng đành người đã quên tôi
Con chim nào cũng một đời kêu than
Cây phong đã đỏ lá vàng
Quán sầu tôi quán khăn quàng đợi đêm
Phải người quá nhẹ chân êm?
Tôi nghe như thể gió vìn cửa ngoài
Cũng đành người đã ham vui
Núi non nào cũng một đời cô đơn
Tuyết trên mái cổ nghiêng hồn
Dưới chân cổ tượng cũng bồn chồn theo
Xe không nào sẽ qua đèo
Đêm nay chắc lá lại nhiều chiếc rơi
Cũng may tôi có một đời
Để đau, để khổ, để ngồi trông thư.
(Dinfos 11- 69)

Khúc Tháng Chín

Giữa đêm qua, có kẻ lén vào
Vườn hạnh phúc một người đang tập nói
Chàng phục sinh như một giấc mơ

Này tháng chín, mùa thu hồng, lối biếc
Mưa ở đâu? Uớt trí nhớ ai?
Chàng đứng lại bên kia bờ nước cuốn
Em bên này có lạnh đôi bàn tay?

Này tháng chín, mùa thu về rất mới
Bởi hôm qua có kẻ qua đời
Hồn thánh thiện lối vào thom cỏ cũ
Em xạ hương từ quá khứ tôi

Này tháng chín, này em, này tháng chín
Em biết không, tôi, kẻ đứng bên đường
Hồn hải điểm có bao giờ qui thuận
Bỗng bình minh như một cửa gương

Này tháng chín, lược đời tôi, hãy chải
Và cho tôi sợi tóc cuối chân ngày
Đêm tháng chạp tôi sẽ ngồi nói lại
Những con đường (những sợi tóc rơi)

Những con đường mãi mãi chẳng ai thôi
Quên nhắc đến bởi chính hồn em đó
Này tháng chín, nghe không lời nói nhỏ:
“Hoàng hôn em, tôi gửi một que... diêm”

Khúc Thụy Du

1.

Như con chim bói cá
Trên cọc nhọn trăm năm
Tôi tìm đời đánh mất
Trong vũng nước cuộc đời

Như con chim bói cá
Tôi thường ngừng cánh bay
Ngước nhìn lên huyết lộ
Bầy quạ rửa xác người
(Của tươi đời nhượng lại)
Bữa ăn nào ngon hơn
Làm sao tôi nói được

Như con chim bói cá
Tôi lặn sâu trong bùn
Hoài công tìm ý nghĩa
Cho cảnh tình hôm nay

Trên xác người chưa rửa
Trên thịt người chưa tan
Trên cánh tay chó gặm
Trên chiếc đầu lợn tha

Tôi sống như người mù
Tôi sống như người điên
Tôi làm chim bói cá
Lặn tìm vương đời mình

Trên mặt dài nhiên lặng
Không tâm nào sỏi lên
Đời sống như thân nấm
Mỗi ngày một lùn đi
Tâm hồn ta cọc lại
Ai làm người như tôi?

2.

Mịn màng như nổi chết
Hoang đường như tuổi thơ
Chưa một lần hé mở
Trên ngọn cờ không bay

Đôi mắt nàng không khép
Bàn tay nàng không thừa
Lọn tóc nàng đêm tối
Khư khư ôm tình dài

Ngực tôi đầy nắng lửa
Hãy nói về cuộc đời
Tôi còn gì để sống
Hãy nói về cuộc đời
Khi tôi không còn nữa
Sẽ mang được những gì
Về bên kia thế giới
Thụy ơ và Thụy ơ

Tôi làm ma không đầu
Tôi làm ma không bụng
Tôi chỉ còn đôi chân
Hay chỉ còn đôi tay
Sờ soạng tìm thi thể
Quờ quạng tìm trái tim
Lấn tan cùng vỏ đạn
Dính văng cùng mảnh bom
Thụy ơ và Thụy ơ

Đùng bao giờ em hỏi
Vì sao mình yêu nhau
Vì sao môi anh nóng
Vì sao tay anh lạnh
Vì sao thân anh run
Vì sao chân không vững
Vì sao anh van em
Hãy cho anh được thở
Bằng ngực em rũ buồn
Hãy cho anh được ôm
Em, ngang bằng sự chết
Tình yêu như ngọn dao
Anh đâm mình, lút cán
Thụy ơ và Thụy ơ
Không còn gì có nghĩa
Ngoài tình em tình em
Đã ướt đầm thân thể
Anh ru anh ngủ mùi

Đợi một giờ linh hiển.

(03-68)[1]

Chú thích

1. Về tên gọi của bài thơ có hai giả thuyết. Một là: Thụy là tên riêng của bà Thụy Châu, vợ cũ của nhà thơ Du Tử Lê, còn Du lấy từ bút danh của chính tác giả. Hai là, theo nghĩa Hán Việt, “Thụy Du” là một khúc hát về giấc ngủ, cái chết, hoặc một chuyến đi dài.

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Anh Bằng phổ nhạc thành nhạc phẩm cùng tên.

Dưới đây là phiên bản do Tuấn Ngọc trình bày.

<embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?ZC9mMi9kZjI5NzIwOTmUsIC5N2U0YjYxODVhM2FmNWUxZjBIZDM0Ni5cUlbaBmUsICDN8S2jDdUngmMgdGjhdUng6V5IGR1fFR14WeBqlWeBiBOZ-G7jWN8ZmFsmUsIC2V8MA" quality="high" wmode="transparent" type="application/x-shockwave-flash"></embed> -->

K Khúc Riêng Chàng

Tôi xa người như xa núi sông
Em bên kia suối? – bên kia rừng
Em bên kia nắng? – bên kia gió
Tôi một dòng sương, lên, mênh mông

Tôi xa người như xa biển đông
Chiều lên lênh láng chiều, giăng hàng
Những cây ghi dấu ngày em đến
Đã chết từ đêm mưa không sang

Tôi xa người xa đôi môi tham
Em biết: rồi em như chim ngàn
Thôi còn khua động làm chi nữa
Hồn tôi vốn đã là tro than

Tôi xa người xa đôi mắt ngoan
Vườn tôi trắng lạnh đến hoang tàn
Em xa xôi quá làm sao biết
Vốn liếng tôi còn: những ngổn ngang

Tôi xa người xa trên sân bay
Hồn tôi cồn cát dấu chân bầy
Em vui đời khác làm sao hiểu
Tôi sống âm thầm như cỏ cây

Tôi xa người xa hơi thuốc cay
Ngày mai tình sẽ bỏ tim này
Chiều em không đến hàng cây cũng
Nghiêng xuống tôi: từng ngọn heo may

Tôi xa người xa bàn tay, vui
Bàn tay có ngón đã chôn đời
Bàn tay có ngón không đeo nhẫn
Có ngón dành riêng cho môi tôi

Tôi xa người xa miền thiết tha
Hoa xuân đã héo rụng, hiên nhà
Phố xưa em buộc đôi hàng bím
Nay tóc về đâu? – hồn ở đâu?

Tôi xa người xa niềm mê oan
Hồn tôi khô xác sợi giây đàn

Máu tôi đã gửi trong con chữ
Dấu chết, còn nguyên lời oán than

Tôi xa người xa một mùi hương
Bãi khuya, hồn ốc, lạc thiên đường
Nhớ ai buồn ngắt trên vai áo
Mưa ở đâu về? – như vết thương

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Đăng Khánh phổ nhạc thành nhạc phẩm K. Khúc của Lê.

Dưới đây là phiên bản do Duy Trác trình bày.

```
<embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/m  
p3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?Zi9kOC9mZDgzMGJhMjlmZWQ3NWRI  
YjU1OWU4MmIzMTM3NjVjNy5cUlbaBmUsICDN8Sy4gS2jDdUngmMgQ-  
G7p2EgTMOqfER1eSBUmUsICsOhY3xmYWxzZXwx" quality="high" wmode="transparent"  
type="application/x-shockwave-flash"></embed> -->
```

Mai Sau Soi Thấy Vết Thương Tôi Còn

Người về cây, cỏ tháng ba
Hồn tôi tháng bảy mưa sa đêm, đêm
Gọi tôi, tiếng gọi tiêu, trầm
Trái tim nhật, nguyệt, mái hồn tử, sinh
Núi sông đốm lửa cuối ghềnh
Cối âm: ký ức; cối trần: lát dao
Gọi tôi tiếng gọi rầu, rầu
Ngựa trong tuyết lộ, chim đầu ải, sương
Người còn giữ được mảnh gương?
Mai sau soi thấy vết thương tôi, còn.

Môi Người Cũng Như Một Giỏ Hoa

Ta sớm biết vườn địa đàng tuổi nhỏ
Giữa sân trường: - kỷ niệm lén... soi gương/
Người xuất hiện / dạy tôi bài học mới
Bài: bâng khuâng cũng mang theo mùi hương
Ta sớm biết những hành lang rất cũ
Mà chân ai như mới chạm lần đầu
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: đợi chờ dài như một trận... đau
Ta sớm biết có nỗi buồn đến... ngọt
Như những ngày nắng ấm rất... cảm cảm
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: yêu người như yêu cây cà-rem
Ta sớm biết tâm hồn như cửa biển
Sóng quanh năm nở bọt gọi, mời
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: đã tràng giống... ai mà hổ người?
Ta sớm biết đôi khi mình cũng... điệu
(một chút thôi! ai nữ quả bao giờ)
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: hân hoan đỏ... mặt theo quả... dâu
Ta sớm biết đường xa mà rất ngắn
Mỗi khi niềm hớn hở dặt... ta đi
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: ngập ngừng nhón gót lúc... chia ly
Ta sớm biết đôi mắt còn biết... nhớ
Buổi chiều ưa treo nắng, gió trên cây
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: đêm về nghe hồn... bơi trên tay
Ta sớm biết những con đường rất ngắn
Giấc mơ dài mang tưởng tượng đi xa
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: môi người cũng như một giỏ... hoa
Ta sớm biết thời gian như thước... gầy
Kẻ sao ngay đường thẳng đến... êm đềm
Người xuất hiện dạy tôi bài học mới
Bài: thấy mình như vật người bỏ,... quên!?!

Một Bài Thơ Nhỏ

Người về như bụi,
Vàng trang sách xưa.
Người về như mưa,
Soi tìm dấu cũ.

Tôi buồn như cỏ,
Một đời héo khô.
Tôi buồn như gió,
Ngang qua thềm nhà.
Thấy ai ngồi đợi,
Bóng hình chia đôi,
Sầu tôi lụ khụ.

Người về như sóng,
Buồn tôi quanh năm.
Người về như đêm,
Mơ hồ cõi chết.
Tình tôi phập phều,
Những tấm phụ bạc.
Lòng tôi gian ác,
Giấu trong miệng cười.

Người về như sương,
Ẩn sau lá động.
Người về như gương,
Thấy mình mất tích.

Người về như sông,
Tràn tôi, lụt lội.
Hồn tôi thả nổi,
Như khóm lục bình.
Sầu ai về cõi.

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Hoàng Quốc Bảo phổ nhạc thành nhạc phẩm Người về như bụi.

Dưới đây là phiên bản do Kim Tước trình bày.

<p id="audioplayer_2821">

□□□□<script type="text/javascript">

AudioPlayer.embed("audioplayer_2821", {soundFile: "/audio/"});

</script>

